

Menshond

‘Denk erom hè?, het is geen mens, het is een hónnnd’. Strenge woorden van de fokster toen ik mijn acht weken oude pup kwam ophalen in Friesland. Hij lag in diepe slaap, als een frommeltje onder zijn zus in een mandje, en mijn hart brak toen ik hem wakker moest maken om hem mee te nemen naar de grote stad. Een “paspoort voor gezelschapsdieren”, boterhamzakje met puppy brokjes, en een reepje van het nestdekentje als herinnering aan zijn moeder, broertjes en zusjes was alles dat hij meekreeg. Zo jochie, ga jij maar ergens onvoorwaardelijke liefde brengen. Het zal je maar gebeuren.

Ik legde hem in de grote rieten boodschappentas die ik had meegebracht. Toen ik hem in de auto zette hoorde ik de fokster achter me snotteren. Een beetje beduusd reed ik naar Amsterdam. Ik voelde me schuldig omdat ik een Friese mollenvanger ging lastigvallen met het stadse leven, en maakte me zorgen of hij, als hij straks groot en sterk was, zijn moeder nog wel zou herkennen. Ik beloofde Broes plechtig dat we heel, héél vaak bij haar op bezoek zouden gaan.

Het was een klein jaar geleden, ik weet het nog precies, op een barbecue bij vrienden. In een flits van een seconde zag ik een zwart witte, jonge hond geruisloos een vleesspies van een bord pakken, en er met een trots gekrulde staart parmantig mee vandoor gaan. Hij deed het met zo’n beschaafde vanzelfsprekendheid, dat ik op slag verliefd was. ‘Stabij’s hebben een zogenaamde zachte bek’, legde iemand mij later uit. ‘Ze kunnen met een kievietseitje over een hekje springen zonder het te breken’. Zo eentje wilde ik er ook!

Na negen maanden op wachtlijst bij de Friese Stabij vereniging was ik aan de beurt. En nu lag hij naast me in de auto, een kwetsbaar muisje in mijn rieten boodschappentas. Wel vijf keer heb ik onderweg de auto aan de kant gezet. Ademt -ie nog? Hij voelt zo slap! Een postnatale pupdepressie kon niet uitblijven. Bij zowel mij, zijn moeder, als bij zijn kersverse vader. ‘Jij wilde een hond!, ‘Ja, maar het was een onzalig plan, en jij had mij moeten tegenhouden!’ Huilend van moeheid zombie’den we ’s nachts over straat met onze pluizige plaspop. ‘Niet wachten op *zín* signalen’, was het advies van de puppytrainer. ‘Je moet zó vaak met hem naar buiten gaan dat hij moe van *jullie* wordt’. Right.

Alle buurtbewoners kenden ons al snel door onze jonge pup. Als ik eens alleen de hond uitliet, dan kwamen allemaal onbekende buurtbewoners op me af, die me begroeten alsof ik ze zou moeten kennen. Hoe is het met ‘Broes’ vroegen ze dan, want onze vrolijke donsbaal was inmiddels bekend in de buurt. Ook konden we niet ongemerkt buiten komen met de hond of we hoorden kinderen enthousiast roepen ‘Broes’, ‘Broes’. Ze stonden zelfs aan de deur met de vraag ‘is Broesie thuis?’

Inmiddels zijn we zeven maanden, twintig anti allergie preparaten, een ‘luchtionizer’, twee puppycursussen, tien hondenboeken, en acht relatiecrisissen verder, en is meneer van de Trompeborgh (dat is zijn achternaam) inderdáád het leuke ‘opgeschoten, brutale kereltje’, dat de Stabij websites beloofden. Een knurft om op te eten. ‘Aanhankelijk, zacht, lief als huishond, schrande, gehoorzaam, leergierig, waaks, niet vals, noch bijterig’. Klopt ook allemaal, roepen we nu elke dag trots tegen elkaar. We zijn van die vervelende mensen aan het worden die vinden dat hun hond de slimste, de leukste, de mooiste en de alleste is, iederéén een Friese Stabij zou moeten hebben, en anderen - liefst ongevraagd- vermoeien met foto’s van hun kind. Van het eerste tandje dat hij verloor hebben we iedereen een digitaal exemplaar gestuurd., en toen hij voor het eerst zijn poot optilde bij het plassen stonden we zo

hard te juichen dat hij geschrokken omkeek, en viel. En het is nog erger. Een helderziende wist ons te vertellen dat Broes een 'hoge entiteit' is binnen de hondenwereld, en wij gelóven dat.

Kader

Helix *Broes* van de Trompeborgh is een Friese Stabij, ofwel een 'Stabijhoun'. Geen Stabijna, maar een 'echte'. De Stabij komt, evenals de Wetterhoun, uit Friesland. Het ras bestaat waarschijnlijk al sinds 1800, en schijnt af te stammen van de spanjoel (of spaniel), die tijdens de Spaanse bezetting meegekomen waren naar het noorden. Het is oorspronkelijk een Nederlandse jachthond, en was destijds een hond van 'de eenvoudige)man', die hem terzijde stond bij de jacht, dienst deed als mollen- en bunzingvanger, optrad als waakhond en soms ook als trekhond werd gebruikt.